

HÓFEHÉR KELEPCE

HOWARD MATHEU KÜLÖNÖS ESETEI

A sorozat megjelent részei:

**A HARMADIK
A NYÚL AKTA
AZ ELLOPOTT KARÁCSONY
A FÁRAÓ JOGARA
HÓFEHÉR KELEPCE**

Előkészületben:

**NITA, GIL és én
ZOO**

A howard.hu oldalról letölthető novellák:

**A KUTYAHÁZAS ESET
AZ ARANYKAPU REJTÉLYE
ELCSERÉLT NADRÁGOK**

HOLDEN ROSE

HÓFEHÉR KELEPCE

DETEKTÍVTÖRTÉNET

FÖNIX

© Kovács Attila, 2016

Ezen kiadvány sem részben, sem egészben nem másolható, nem tárolható visszakereshető rendszerben, nem tehető át semmilyen formátumba, sem elektronikus, sem mechanikus, sem fénymásolt, sem más fotóeljárással rögzített formában a jogtulajdonos és a kiadó írásos engedélye nélkül.

ISBN 978 615 5632 12 9

Főnix Könyvműhely
Felelős kiadó: Farkas Zoltán

Korrektúra: Hedvig Olga
Borító, illusztráció: Varga Zsolt
Kézírás: Peresztegi-Szakály Bálint

Nyomta és kötötte: Kapitális Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: ifj. Kapusi József

Antinak, Bertinek és Emmának.

*Mónikának, Lalinak, Juditnak, Zsoltnak,
Annamarinak, akik mind velem tartanak
ezen a kellemes utazáson.*

*És persze Zolinak,
aki nélkül az utazás sem lenne.*

HOWARD MATHEU VAGYOK

Nyolc éve és nyolc hónapja születtem itt, a kikötőtől nem messze, Southamptonban.

Apukám újságíró, anyukám reklámokat készít. Van egy húgom, Cattie, aki még nagyon kicsi, a nyáron volt kétéves. A nagyim azt mondja, alacsony vagyok, de a papi szerint megnövök majd, csak várjam ki. Tavaly a harmadik legjobb tanuló lettem az osztályban, mert a Lincoln lányok mindent tudnak.

Én nem tudok mindent.

Anyuék állandóan azt mondják, hogy mosolyogjak többet, meg legyek kedves mindenkihez, különben nem lesz egy barátom se. Emiatt azt gondoltam: minél több barátom van, annál boldogabb vagyok – de ez nem igaz. Bőven elég egy, ha az éppen ott van, mikor a legjobban kell, és akkor is hisz nekem, amikor senki más.

NEM ÍROK NAPLÓT

Ez tök kínos, mert én még sohasem írtam naplót, és nem is akarok, Nita viszont azt mondta, hogy írunk kell. Szerinte, ha valami baj lenne, és egy lakatlan szigeten kötnénk ki, akkor az utókor csak így tudhatja meg, mi történt. És amikor ő eltervezte, hogy emiatt naplót fog írni, azt úgy képzelte, együtt csináljuk majd. Hiába magyaráztam neki, miért nem kerülhetünk lakatlan szigetre, hiszen északra megyünk, Skóciába, ráadásul végig busszal, és tengert távolról sem látunk majd... Hajthatatlan maradt. Vitázni meg nem túl jó vele, mert ő csak egy ideig felel, utána már csak szomorú, ami nekem nagyon rossz.

Eleve jobban szeretem, ha vidámabbak körülöttem az emberek. Most nem azt mondom, hogy fütyörésznek meg dudorásszanak vég nélkül, vagy lepkéket hajkurásszanak vihogva, csak legyenek, tudod... olyan elégedettek. Viszont, ha Nita búslakodik, az teljesen kikészít. (Legalábbis anya ezt szokta mondani arra, ha valami zavarja, de nem bírja kivenni a fejéből.) És Nita bizony elszomorodott amiatt, mert nem akartam naplót írni.

Az egész azzal kezdődött, hogy csak ő akart síelni.

Mármint a titkos társaságunkból. Hárman vagyunk a CWTT*-ben, Nita, Gil és én. Kisebb bűnügyekben szoktunk nyomozgatni, de már előfordult, hogy valami nagyobbba is belecsöppentünk. Egy ideje azonban nem történt semmi hasonló, ami miatt úgy határozunk, más elfoglaltság után nézünk. Összejöttünk a főhadiszálláson, és 3:0 arányban megszavaztuk az „Új tennivaló keresése” tervezetet, ami Gil szerint az egyetlen járható út a szórakozás felé. Gil nagyon komolyan tudja venni az ilyen dolgokat, mert ugyebár ő az írnok a társaságban.

Elmondta, hogy a tervezetbe mindenki adhat ötleteket: hova menjünk, mit lehetne csinálni. Ezeket majd sorban leírja, aztán mindegyiket pontozzuk valahogy (ezt itt nem nagyon értettem), aki akar, bemutatóval is készülhet, vagy lerajzolhatja, milyen jól éreznénk magunkat, (de senki sem csinált ilyet). Aztán összesítjük az eredményeket, és már meg is van, mihez kezdjünk magunkkal. Tök egyszerű.

Nita úgy tett, mintha meghallgatná Gilt, de közben végig a körmét piszkálta, meg mobilozott, aztán meglátta, hogy az iskola sítábort szervez, hát rögtön menni akart. Ez amolyan tesis dolog, és Nita bükös,** szóval a tesis osztályba jár, és a tesisek folyton részt vesznek minden ilyesmin. Gyalogtábor, biciklis tábor, evezős- meg úszótábor. Mi, itt a Tölgyben a legtöbbet hallomásból sem ismerjük, a hársosok meg, mint Gil, inkább drámatáborba mennek vagy régész-

* A Crown Wood Titkos Társasága a sulinkról kapta a nevét.

** Angliában a gyerekek nem A, B meg C osztályba járnak. Az osztályoknak nevet adnak, például: Bükk, Tölgy, Hárs.

kedni. A legtöbbjüknek szerintem nincs is tornacipője. Elég ránézni Gilre, és a pocakján rögtön látszik, mennyit kell egy helyben ülnie egy gyereknek, hogy olyan okos legyen, mint ő. Ezek miatt, amikor Nita előhozakodott ezzel a síeléssel a főhadiszálláson, 2:1 arányban leszavaztuk.

Meg is kaptuk ajándékba a durcás Nitát pár napra, aki, mint említettem, szörnyű. Aztán az lett a vége, hogy én is jelentkeztem síelni. Egyszerűen nem tehettem mást.

Meglepetésemre a családom, szóval anyu meg apu egészen fellelkesedtek, és támogatták az ötletet. Állítólag anyu, még sokkal fiatalabb korában versenyzett is, így apu szerint ezeket a géneket, mármint a síelősöket, tőle örökölhettek. Bár apukám apukája, szóval a nagyapám jéghegyizott, ami a Matheu família felé mozdíthatná a mérleg nyelvét, de anyukám szerint a síelés az nem hoki.

Bevallom, sohase tudtam meg ennek a génes vitának az eredményét, de a síelés – és ezzel együtt a táborba utazásom – zöld utat kapott. (Később derült csak ki, hogy az egész pont a síszünet idejére esik, szóval, bár nem leszek suliban, mégis a tanáraimmal lehetek, ami nem tűnt túl biztatónak, de erről majd később.)

Gilt viszont egyszerűen nem lehetett rávenni az útra. Mindenáron a második világháborús repülőgépmodell-gyűjteményét akarta rendezgetni. (Ne is kérdezd, mi a szösz az. Ha Gilről van szó, jobb, ha néhány dologról egyszerűen nem veszünk tudomást.)

Az indulás előtti héten aztán kitört a balhé. Először Mrs. Conflow kezdett el minket mindenféle lis-

tákkal traktálni, mert rengeteg dolgot kell ám vinni egy ilyen táborba! Sőt, egy idő után az volt az érzésem, hogy ezeknél a hoteleseknél semmi sincs, csak a négy fal. Minden mást a vendégeknek kell hozniuk. De Patkány Edna listája, mert így hívtuk a háta mögött Mrs. Conflow-t, csak egy volt a sok közül. Anyukámék állandó vitaövezetté tették a konyhát meg apu dolgozószobáját a sífelszereléssel kapcsolatban. Az első, vidámnak tűnő megbeszélésen még én is ott voltam, de a „Felhőtlen téli kalandok” című katalógusnál elszabadult a pokol.

– Milyen színű síruhát szeretnél? – tette fel a kérdést anyu, és én vakon belesétáltam a csapdába. Ugyanis választottam. Pedig azt nem szabad! Hiszen ő már (nagyon régen) síelt, és pontosan tudta, mi kell nekem meg a világ összes síelőjének, ha jót akarunk. Ezért amint ráböktem egy olyanra, ami nem pontosan úgy nézett ki, mint amire ő gondolt, mosolyogva ciccegett és hümmögött. Ezzel éreztette, hogy van a választottamnál jobb is.

Másodjára persze már nem rakja csak úgy le az ember az ujját, ha elsőre így megégette.

– Hagyd a gyereket választani! – morgott apu. – Nem mindegy? Ezek mind nagyszerű ruhák...

– Hát igen, ránézésre talán még egyformák is – ugratta anyu, mire apu is feloldódott.

– Igen, szerintem is – leplezte le magát, mire anyu arca elkomorult, a szemében tűz lobbant, a levegő pedig megfagyott.

– Csakhogy ezek egyáltalán nem ugyanolyanok! – csattant fel. – Jobb lenne, ha ezt rám bízjátok, rendben?

Én már az első szónál eldöntöttem: anyu ezt mindenkinél jobban tudja, és csak felesleges veszélynek tenném ki magam, ha továbbra is ott lábatlankodnék. Apunak pedig szerencséje volt, ugyanis eszébe jutott, hogy vár rá egy fontos telefonhívás. Az egyik kollégáját kellett visszahívnia, méghozzá sürgősen, „az izé” miatt, ezért elhúzott a dolgozósobájába.

Anyu örült, hogy így egyetértünk, de azért azt még megkérdezte: milyen színűt szeretnék. És én ki is néztem egy zöld-kéket, aminek olyan V alakú mintája volt. Gondoltam, biztos a légellenállás miatt szabták olyanra, hogy száguldjon benne, aki száguldani akar. Anyu viszont sajnos nem így gondolta. Szerinte a narancssárga az alapszín a síelésben... De legalább nem haragudott azért, mert én ezt nem tudtam.

Ezután következett Gil, aki ugyan nem tartott velünk, mégis úgy gondolta, van beleszólása pár dologba.

– A legjobb, ha előre tisztázzuk, hogyan kommunikálunk majd.

– Ezzel meg most mit akarsz? – kérdezte Nita rágózva, és forgatta a szemét, mint aki mindjárt hanyatt szédül az unalomtól.

– Majd üzenünk a telefonon – zártam le a kezdődő vitát, amivel Nita is egyetértett.

– Majd a telefonnal – csámcsogta, miközben az egyik vörös hajtincsét tekergette az ujjá köré.

– De hogyan? – erősködött Gil.

– Te-le-fo-non – tagolta Nita, bár ennyi erővel beleordíthatta volna a mosdókagylóba is, hátha meghallja valaki a cső másik végén.

– Úgy csináljuk, ahogy az igazi küldetéseknel szokták!

Ezen a ponton hagytuk abba a tiltakozást, és megadtuk magunkat a Gil-féle örületnek, ami, megjegyzem, sokszor jól jött már, de ezúttal csak púpnak tűnt a hátunkon.

– Akkor mi legyen? – sóhajtotta Nita, és hátradőlt a díványunkon, majd az egyik lábával pofozgatni kezdte a másikat. Nem bírt nyugton maradni egy pillanatra sem.

– Én leszek a BÁZIS – jelentette ki Gil, és szerintem tapsot várt, vagy valami ilyesmit, de tőlem aztán nem kapott. Együttműködően csak annyit tettem hozzá:

– He?!

– Én leszek a BÁZIS. Számítógép- és mobilközelben maradok, hogy mindenre azonnal választ tudjak adni, ha szükséges. Ti pedig ügynökök lesztek.

Leírom, vagy egyértelmű: több se kellett Nitának.

– Akkor ezúttal nem összekötő leszek, hanem igazi ügynök?

– Az ám! – biztatta Gil, és szerintem direkt csinálta, mert tudta, hogy nem neki kell majd elviselnie ezt a hegyekben.

– De jó, úgyse mindig tudtam, mi az az összekötő...

– Nagyon jó voltál te annak! – nyugtattam a kedélyeket. Aztán feltettem a legfontosabb kérdést: – Mi nekünk ügynöknek lenni? Síelni megyünk!

Azonban Nitát már nem lehetett visszafogni.

– Annyira szuper! Akkor lesz egy csomó jelszavunk, meg titkos nevünk, és naplót is írunk minden részletről...

– Ó, azt meg minek? – ellenkeztem, és próbáltam kitalálni, hogyan akadályozhatnám meg ezt az egé-

szet. Sajnos nem jutott eszembe egyetlen épkezláb ötlet sem.

– Hát, a jelentéshez jól jöhet a napló – helyeselt Gil, és most már biztos voltam benne, hogy direkt csinálja. Egyszerűen bosszút állt, mert ő se fölmenni, se lecsúszni nem tudott egyetlen hegyről sem, és így akarta elrontani az én szünetemet is...

– Ne már, ez olyan, mintha házit írnánk! – próbáltam hatni Nitára. Az iskolai feladatokkal kapcsolatos ellenkezését szerettem volna előcsalogatni, de hiába.

– Te nem is tudsz naplót írni! – gyanúsított meg aztán, amivel, így utólag bevallom, kicsit kizökkentett.

– Dehogynem!

– Akkor naplót írunk, Howard, és majd meglátjuk, kié lesz a jobb!

Szóval, most itt tartunk...

Ő azt hiszi, naplót írunk. De én biztos nem fogok.

NITA NAPLÓJA

Január 25., ~~szomb~~ vasárnap

Nagyon izgi, mert mától Howarddal naplót írunk.

Mind a ketten külön-külön, de azt nem mondhatom meg, miért, mert titkos. :D

Holnap lesz az első nap a síelésből, de mi már most utazunk Skóciába. Azért megyünk most, hogy az első nap már ott legyünk és ne akkor menjünk, mert akkor egy nappal kevesebb lenne a síelés. Ezért ma megyünk, a nulladik napon.

Az időnk nagyon szép, néhányan alszanak a buszban, a többiek esznek, meg beszélgetnek is, amitől sokan nem tudnak aludni.

Én már nagyon várom, és imádom, kivéve a síruhát, mert azt utálom. Ez Sarah ruhája, vagyis az övé volt, és hát rózsaszín meg fehér, és naná, hogy herceg-nőszaga van. Anyának megmondtam, mennyire nem tetszik, de ő azt mondta, hogy ha a két nővéremnek megfelelt, akkor nekem is jó lesz. Mindig ezt mondja, de ettől én még UTÁLOM! UTÁLOM! UTÁLOM! :(

És Howardot is utálom, mert szerintem sokkal többet kell írni egy napról, de még el se kezdtük, ő meg már kinevet. Aztán meg se mutatja, hogy ő mennyit írt, szerintem semennyit, csak azt mondja, hogy azt leshetem.

A következő megállónál majd jól elhitetem vele, hogy itt hagyott minket a busz... Meglátjuk, ahhoz mit szól! ;)

TARTALOM

Howard Matheu vagyok / **6**

Nem írok naplót / **7**

Az utazás / **15**

John bácsi / **24**

A legjobb apa / **34**

Kai / **46**

Donatello / **59**

Az ismeretlen nő / **69**

Újra ketten / **78**

Sötétben / **87**

A kazánház / **98**

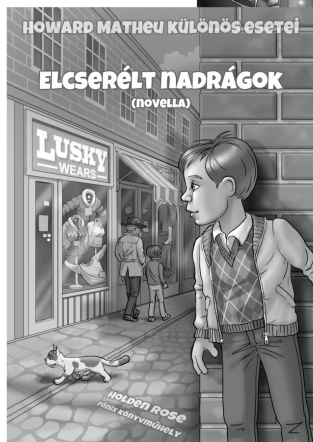
Rod Heelson / **108**

Narancssárga folt / **117**

A tulajdonos / **129**

Az első síelés / **139**

**TÖLTSD LE
MINDHÁROM
TÖRTÉNETET
A HOWARD.HU
OLDALRÓL! :) **

JÖN! JÖN! JÖN!

HOWARD MATHEU KÜLÖNÖS esetei

NITA, GIL és én

Howard Matheu vagyok, majdnem kilenc éve születtem itt, a kikötőtől nem messze, Southamptonban. Nitával és Gillel a Crown Woodba járunk, és rendszeresen keveredünk (nem szándékosan) olyan helyzetekbe, amik bizony komoly detektívmunkát igényelnek.

Mikor megismered a kutyaházás esetet, vagy az elcserélt nadrágok történetét, már sejteni fogod, miről beszélek. Aztán ott voltak a rések a kerítésen, az aranykapu, és a két óráról is mindent leírtam, legalábbis amit tudnod kell, neked és mindazoknak, akik kíváncsiak rá, mi is történt valójában.

Mielőtt belekezdenél fontos, hogy tudd: ez nem mese!
Ez egy detektívtörténet gyerekeknek.

www.howard.hu

facebook.com/howard.matheu

www.fonixkonyv.hu

facebook.com/fonixkonyvmuhely
moly.hu/tagok/fonixkonyvmuhely

JÖN! JÖN! JÖN!

13 év = 3000 teljesített kívánság

www.csodalampa.hu

Nagybeteg gyermekek
álmát valósítjuk meg

Adószám: 18248670-1-43

Bankszámlaszám: 10918001-00000015-99050010